

[Udenrigsministeren.]

har vedtaget. Jeg kan tilføje, at den nedskæring, der nu foregår, ikke blot foregår efter aftale med FN's generalsekretær, men er et led i FN-generalsekretærens politik ud fra den simple begrundelse, som vi nok bør have os for øje, når vi drøfter fremtidige FN-fredsbevarende operationer, at hvis en fredsbevarende operation — og det kan vi jo se i Gaza f. eks. — bliver tilstrækkelig effektiv til at forhindre krigsudbrud eller til at dæmpe indre uroligheder o. s. v., risikerer man samtidig, at det bliver en sovepude i forhold til de politiske problemer, som ligger bagved og fremkalder konflikten, så man ikke med tilstrækkelig alvor virkelig tager dem op, for det går jo meget godt, så længe man har FN-sikkerhedsstyrken. Det synspunkt fremhævede U Thant, da han gav sin redegørelse, hvori han bl. a. foreslog nedskæringen af Cypemstyrken.

Til hr. Diderichsen vil jeg videre sige, at jeg er enig i den betragtning, som jeg tror jeg også gav udtryk for i min redegørelse, at både Sovjet og USA ønsker en fredelig løsning i Vietnam, og jeg tror også, at både Kina og USA ønsker at undgå en storkrig, og derfor skulle der, også på baggrund af de ting, jeg nævnte i redegørelsen, være muligheder for, hvis det kan få lov til at ske, uden at alt for mange blander sig i det, at parterne kan finde frem til forhandlingsbordet.

Hr. Diderichsen rejste dernæst det store spørgsmål om forskydningen mellem de tre stormagter og forskydningen mellem USA's, Sovjets og Kinas styrkeforhold og derunder især Kinas stigende rolle. Nu er tiden ikke til en længere gennemgang af dette problem; men jeg er igen enig og tror, at lige så sikkert som det er, at vi i de kommende år vil komme til at beskæftige os meget med det problem, som andre indlæg i debatten har fremhævet, nemlig forholdet til udviklingslandene, lige så sikkert er det, at vi kommer til at beskæftige os overordentlig meget med Kina. Jeg tror ikke, man skal gøre sig nogen som helst illusioner; Kina vil stadig stige i styrke, og det vil medføre en række konsekvenser for den internationale politik, for den regionale politik i Østasien, for hele forholdet inden for den kommunistiske verden, for øst-vestrelationerne o. s. v. Som sagt, jeg skal ikke prøve på ved denne

lejlighed at gå ind i en virkelig drøftelse af dette spørgsmål; men jeg tror, vi skal indstille os på at forsøge i tide at nå en vis klarhed over, hvilke konsekvenser det kan indebære i hvert fald i en nærmere fremtid, som man forhåbentlig nogenlunde kan overskue.

Til hr. Frode Jakobsen og hr. Erik Kragh har jeg ingen bemærkninger at gøre. Hr. Frode Jakobsen foretog jo et vældigt angreb på Amerika, og omvendt foretog hr. Erik Kragh et vældigt angreb på Nordvietnam og Vietcong, og jeg skal ikke gå ind i den diskussion; nu er der i hvert fald skabt en vis balance. Jeg er enig i, at det er ikke fornuftigt at grave ned i historien og finde skyld eller ikke-skyld; jeg er overbevist om, at der er begået fejl og dumheder på begge sider, og det kan være historikernes opgave; men man fremmer ikke en kølig og fornuftig mulighed for at løse det, der er øjeblikkets problem, hvis man graver alt det op, der kan sætte sindene i bevægelse. Det gælder om at lægge alt det til side og sige: det, der er brug for i dag, det er, at parterne sætter sig til forhandlingsbordet. Vi behøver ikke at drage alt det stof frem, de kan skælde hinanden ud med; vi behøver ikke at undersøge deres motiver eller ikke-motiver, ud over det, der er nødvendigt for at finde frem til en løsning; det afgørende er, at de mødes ved forhandlingsbordet og kan drøfte tingene.

Hr. Svend Haugaard ville have flere udenrigspolitiske debatter, det er vi enige i, og mere udenrigspolitisk materiale, det er vi også enige i; han ville have tilskud til korrespondenter i udlandet, det er vi uenige i, det har vi diskuteret tidligere, og det blev forkastet fra alle sider; han ville have en FN-minister, det er jeg uenig i, en vice-udenrigsminister, det er jeg enig i; han ville have muligheder for sanktionspolitikken — nej, det har jeg ikke fået fat på. Men hr. Svend Haugaard spurgte: hvad med Portugal, og dertil må jeg sige, at vi fortsætter vore bestræbelser, som jeg nævnte det i svaret til hr. A. C. Normann.

Og så siger hr. Svend Haugaard, at vi siger altid, vi er så små, når vi kommer til de store problemer; hvad enten det gælder Vietnamproblemet eller andre store internationale problemer, så er vi så små, men på det militære område, dér er vi ikke små,